Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 5789/2026
25.06.2026. године
Б е о г р а д

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Бранислава Босиљковића председника већа, Драгане Бољевић и Јасмине Симовић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Никола Јасика адвокат из ..., против тужене ББ из ..., чији је пуномоћник Влада Барањ адвокат из ..., ради заштите од насиља у породици, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 88/2026 од 19.02.2026. године, на седници одржаној 25.06.2026. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Новом Саду Гж2 88/2026 од 19.02.2026. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Апелационог суда у Новом Саду Гж2 88/2026 од 19.02.2026. године, ставом првим изреке, одбијена је жалба тужиље и потврђена пресуда Основног суда у Старој Пазови, Судска јединица у Инђији П2 280/24 од 04.12.2025. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев за утврђење да се дана 30.05.2024. године тужена насилнички понашала према тужиљи, да се забрани туженој свако безобзирно и злонамерно понашање према тужиљи и да се обавеже да тужиљи плати трошкове парничног поступка са законском затезном каматом од извршности пресуде до исплате (став први изреке), и тужиља обавезана да туженој надокнади трошкове парничног поступка од 95.000,00 динара (став други изреке). Ставом другим изреке, одбијен је захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужиља је благовремено изјавила ревизију због битне повреде одредаба парничног поступка, погрешно и непотпуно утврђеног чињеничног стања и погрешне примене материјалног права.

Врховни суд је испитао другостепену пресуду на основу члана 408. ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11...10/23) и утврдио да је ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју Врховни суд пази по службеној дужности. Наводи ревизије којима се указује на битну повреду одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 12. ЗПП нису разматрани, јер ова битна повреда у члану 407. став 1. тачка 2. ЗПП није предвиђена као разлог за овај ванредни правни лек.

Према утврђеном чињеничном стању, тужена је рођена сестра ванбрачног партнера тужиље ВВ. Парничне странке живе на истој адреси, али свако у својој некретнини. До својих некретнина долазе заједничким прилазом који се састоји од две бетонске стазе (ширине по 80 цм) између којих је зелена површина (ширине 70 цм), са леве стране леве бетонске стазе гледано од улице, прилаз је до жичане ограде (у ширини 87 цм) посут туцаником, док са десне стране десне бетонске стазе, до комшијске куће је травнати део (ширине 54 цм), све укупно тај прилаз има ширину од 371 цм. Дана 30.05.2024. године, око 8:25 часова, парничне странке су се среле на овом прилазу, тужиља је аутомобилом кренула на посао, док се тужена пешке враћала из продавнице. Аутомобил којим је управљала тужиља, кретао се бетонским стазама, док се тужена кретала уз десну страну десне бетонске стазе и мобилним телефоном снимала како јој прилази аутомобил, који се у једном тренутку зауставио испред тужене, затим је тужена прошла поред аутомобила, без било каквог обраћања тужиљи која је била у аутомобилу. Због описаног догађаја тужиља је пријавила тужену полицији, која је по изласку на лице места опоменула тужену, али о предметном догађају није сачињен записник. У време наведеног догађаја била је на снази забрана узнемиравања тужиље која је изречена туженој као мера заштите од насиља у породици пресудом Основног суда у Инђији П2 491/23, а због вређања тужиље. Тужиља сматра да је због овог догађаја жртва насиља у породици, јер се уплашила и осећала угроженом због тога што је мислила да ће се тужена бацити под њен аутомобил.

Полазећи од утврђеног чињеничног стања и одредаба чланова 197. и 198. Породичног закона, нижестепени судови су закључили да у радњама тужене дана 30.05.2024. године нема аката насиља према тужиљи, дрског и безобзирног понашања којим је угрозила тужиљу односно да се тужиља не може сматрати жртвом у смислу одредаба Породичног закона, због чега нису испуњени услови за изрицање мере заштите од насиља у породици. Странке су се среле на заједничком прилазу, тужиља се налазила у аутомобилу посматрајући тужену која пролази поред аутомобила и снима је мобилним телефоном, али без обраћања тужиљи, па у таквој ситуацији тужиља се није уплашила за свој телесни интегритет, нити за своје душевно здравље или спокојство, а а одсуство ових чињеница указује да нема места примени одредаба Породичног закона којима се штити жртва насиља од испољеног насиља у породици. Оцењени су као неприхватљиви наводи тужиље о постојању страха да ће се тужена бацити под њен аутомобил, као и да није могла безбедно да прође бетонским стазама и изађе на улицу због чега је морала да заустави аутомобил 5-6 минута. Другостепени суд је прихватио као правилно утврђење првостепеног суда да, имајући у виду утврђене димензије заједничког дворишног прилаза, као и положај тужиљиног возила у моменту заустављања у односу на кретање тужене као пешака, тужиљино возило је имало довољно простора за безбедан наставак кретања, а код таквог утврђења је ирелевантна чињеница да ли је тужиља заустављеним аутомобилом стајала 5-6 минута.

Врховни суд сматра да тужиља у ревизији неосновано указује да су нижестепени судови погрешно применили материјално право.

Насиље у породици дефинисано је чланом 197. Породичног закона, тако што је у ставу 1. прописано да се под насиљем у породици подразумева понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице, док су у ставу 2. наведени карактеристични видови насиља у породици који се у пракси најчешће испољавају, уз одређење да се насиљем у породици сматра свако дрско, безобзирно и злонамерно понашање које један члан

породице испољава према другом члану породице. Дрскост, безобзирност и злонамерност су управо компоненте насиља у породици и његова суштинска обележја која га јасно разликују од дозвољеног понашања, при чему се ради о правним стандардима чију садржину суд утврђује својим судом вредности имајући у виду све објективне и субјективне, као и специфичне околности сваког конкретног случаја.

У конкретном случају, имајући у виду утврђено чињенично стање, по оцени Врховног суда нижестепени судови су правилно оценили да испољено понашање тужене према тужиљи дана 30.05.2024. године приликом случајног сусрета на заједничком дворишном прилазу, не може се подвести под дрско, безобзирно и злонамерно понашање уперено према члану породице са циљем да изазове да се тужиља осећа угрожено, те се не може подвести под понашање којим један члан породице угрожава телесни интегритет, душевно здравље или спокојство другог члана породице у смислу члана 197. став 1. Породичног закона, и тужиља се не може сматрати жртвом насиља у породици. Због тога је правилан закључак нижестепених судова да нису испуњени услови за изрицање мере заштите од насиља у породици туженој у циљу заштите тужиље као жртве насиља.

Ни остали наводи ревизије којима се понављају наводи из жалбе, нису довели у сумњу правилност примене материјалног права, док оспоравање правилности утврђеног чињеничног стања није разлог за изјављивање ревизије у смислу одредбе члана 407. став 2. ЗПП.

На основу члана 414. став 1. ЗПП одлучено је као у изреци.

Председник већа - судија
Бранислав Босиљковић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић